

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 14C/42/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120268688
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Kozáčik
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2020:6120268688.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina sudcom JUDr. Vladimírom Kozáčikom, v spore žalobcu: Myrent s.r.o., IČO: 51 489 546, so sídlom Závodská cesta 3911/24, 010 01 Žilina, zast.: ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, 010 01, Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17/0, 811 05, Bratislava - Staré mesto, IČO: 31 595 545, zast.: JUDr. Felix Neupauer, advokát, Dvořákovo nábřeží 8/A, 811 02, Bratislava, IČO: 37 928 422, o zaplatenie 234 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 234 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 25.12.2019 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Návrhom v upomínacom konaní sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia 234 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 25.12.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania.
2. Nárok skutkovo odôvodnil tým, že dňa 17.10.2019 došlo v Žiline k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle značky Suzuki SX4, EČV:P ktorého držiteľom v čase dopravnej nehody bol poškodený N. X., nar.: XX.XX.XXXX, bytom: A. B. XXXX/XX, P.. K vzniku spôsobenej škody došlo prevádzkou motorového vozidla Renault Clio, EČV:Y v danom čase povinne zmluvne poisteným u žalovaného. Poistná udalosť je evidovaná pod č. 8006427407. Poškodený nechal vykonať opravu uvedeného motorového vozidla, na ktorú bezprostredne nadväzovalo uzavretie Zmluvy o nájme dopravného prostriedku č. 61/2019 zo dňa 18.10.2019, na základe ktorej prenajal žalobca poškodenému náhradné motorové vozidlo značky Toyota Auris, EČV: P v čase od 18.10.2019 do 12.11.2019. Po ukončení doby trvania nájmu náhradného vozidla vystavil žalobca poškodenému faktúru č. 0292019 zo dňa 12.11.2019, splatnú dňa 19.11.2019 na sumu 1200,- EUR. Uvedená suma je fakturovaná za obdobie od 18.10.2019 do 12.11.2019, t.j. 26 dní, pričom výška denného predstavovala 45,- EUR. V sume 1200,- EUR je zahrnutý aj jednorazový poplatok za pristavenie a prevzatie náhradného vozidla vo výške 30,- EUR. Poškodený zároveň dňa 12.11.2019 postúpil svoju pohľadávku voči žalovanému, spočívajúcu v nároku na poistné plnenie vyplývajúce z poistnej udalosti č. 8006427407 zo dňa 17.10.2019 z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla vo výške 1200,- EUR, spolu s jej príslušenstvom a právami s ňou spojenými na žalobcu, čo oznámil v oznámení o postúpení pohľadávky zo dňa 12.11.2019.
3. Žalobca si uplatnil náhradu škody z postúpenej pohľadávky u žalovaného listom zo dňa 12.11.2019. Z Oznámenia o poistnom plnení zo dňa 10.12.2019, zaslaného žalobcovi jasne vyplýva, že dňa 09.12.2019 došlo k skončeniu prešetrovania a následnému vybaveniu poistnej udalosti. Dňa 10.12.2019 žalovaný poskytol žalobcovi poistné plnenie za prenájom náhradného motorového vozidla vo výške 966,- EUR. Krátenie poistného plnenia bolo dôvodené vlastným určením ceny prenájmu náhradného vozidla, na

základe ktorého mala výška denného nájomného predstavovať sumu 36,- EUR s DPH. Náklady vo výške 1200,- EUR boli poškodeným vynaložené nutne a účelne, keďže bol po uvedení dohu vylúčený z užívania poškodeného motorového vozidla. Cieľom náhrady škody je právo poškodeného na vrátenie vynaložených nákladov súvisiacich so spôsobenou škodou a nie je možné prenášať povinnosť úhrady nákladov na poškodeného, ak si ich sám nespôsobil. Žalobca tiež uviedol, že si súčasne uplatňuje úroky z omeškania a vychádzal so skutočnosťou, že dňa 09.12.2019 bolo skončené prešetrovanie poisťovnej udalosti. So zvyškom poisťového plnenia je žalovaný v omeškaní odo dňa 25.12.2019, nakoľko je povinný poskytnúť poisťové plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poisťové plnenie. Žalobca považoval postup zo strany žalovaného ktorým krátil plnenie za nedôvodný. Uplatnený nárok vo výške 234,- EUR spočíva v rozdieli sumy vo výške 1200,- EUR uvedenej na faktúre č. 0292019 za prenájom náhradného motorového vozidla a poskytnutého poisťového plnenia vo výške 966,- EUR.

4. Upomínací súd návrhu vyhovel vydaním platobného rozkazu sp. zn. 24Up/606/2020 zo dňa 15.04.2020, proti ktorému podal žalovaný odpor. Ten odôvodnil tým, že pri nároku na náhradu účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla žalobca neuvádza, o aké zákonné ustanovenia opiera svoj nárok, teda ho nijakým spôsobom nekonkretizuje. Takýto nárok nevyplýva zo zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov ani zo zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov.

5. Žalovaný tiež vyjadril názor, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal existenciu pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného a zároveň žalobca nie je vo vedenom konaní aktívne vecne legitímovaný. Z uvádzaného skutkového stavu vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Z uvedeného potom vyplýva, že poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Uvedené preukazuje žalobcom predložená faktúra, v zmysle ktorej subjektom zaviazaným na plnenie bol práve poškodený a nie žalovaný. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, ako aj na znenie ustanovenia § 524 Občianskeho zákonníka vyplýva, že nakoľko poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uzatvorením predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávky nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky Poškodeného na žalobcu (nakoľko uvedenú pohľadávku žalobcu pred jej cesiou poškodený žalobcovi neuhradil a teda mu ako pohľadávka nevznikla), ale v uvedenom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej Faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. Inými slovami, uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky Žalobcu, čo je v rozpore s vyššie citovaným zákonným ustanovením § 524 Občianskeho zákonníka. K úhrade Faktúry pritom v uvedených súvislostiach logicky nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu realizovaného v žalobcom predloženej zmluve o postúpení pohľadávky. Vychádzajúc zo žalobcom predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky totiž jednoznačne vyplýva, že prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu pohľadávky a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Ak teda poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalovanému pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a kauzálnie žalobcovi následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Z uvedeného potom vyplýva, že žalobca nemôže predstavovať aktívne vecne legitímovaný subjekt na strane žalobcu v predmetnom konaní.

6. Žalovaný v rámci obrany poukázal na odôvodnenie Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 20/2007 zo dňa 29. januára 2008 ktorým vyslovil názor, že: „Podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom, alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom. Absolútne neplatný právny úkon, je právny úkon, ktorý nie je dovolený. O takúto nedovolenosť a teda absolútnu neplatnosť právneho úkonu ide vtedy, ak svojím obsahom, alebo účelom odporuje zákonu, alebo zákon obchádza. Obchádzanie zákona obsahom alebo účelom urobeného právneho úkonu spravidla znamená, že právny úkon neodporuje síce výslovnému zneniu ustanovenia, avšak svojimi dôsledkami sleduje ten cieľ, aby zákon dodržaný nebol.“ S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu viažucu sa k uzatvoreniu zmluvy o postúpení pohľadávky medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, týkajúcej sa nemožnosti uzatvorenia takéhoto zmluvného vzťahu, a to z dôvodu, že predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky malo byť (podľa tvrdení žalobcu) postúpenie pohľadávky zo strany poškodeného, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi (t. j. neexistujúci predmet postúpenia), považujeme takýto právny úkon podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka za absolútne neplatný.

7. Žalovaný ďalej v rámci obrany zdôraznil, že žalobca zároveň žiadnym spôsobom nepreukázal, že poškodený bol náhradné vozidlo nútený užívať. V Čestnom prehlásení poškodeného zo dňa 12.11.2019

síce poškodený uviedol, že mal od žalobcu zapožičané náhradné vozidlo z dôvodu, že jeho vozidlo bolo po poistnej udalosti opravované v autoservise a nedisponoval žiadnym iným vhodným vozidlom, a prenájom náhradného vozidla bol pre neho nevyhnutný, avšak tento dôvod nebol žiadnym spôsobom bližšie špecifikovaný (nehovoriac už o jeho preukázaní), preto ho považujeme za zjavne účelový.

8. Žalobcom uplatnený nárok je nedôvodný aj v časti uplatňovaných úrokov z omeškania, pričom poukázal na závery uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo/145/2017, ktorý sa ako dovolací súd stotožnil so záverom odvolacieho súdu, podľa ktorého povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody, a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá bola uložená právoplatným rozhodnutím, zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody. Dovolací súd zároveň v rozhodnutí uviedol, že peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona o PZP je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ zákona o PZP, účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti.

9. Žalobca k podanému odporu uviedol, že obrana uplatnená v odpore nemá oporu v skutkovom ani právnom stave a je produkovaná len v úmysle vyhnúť sa a oddialiť plnenie splatnej pohľadávky.

10. Zdôraznil, že žalobca odvodzuje existenciu svojej aktívnej legitímácie v predmetnom spore tiež od ust. § 524 zákona č. 40/1964 Zb. podľa ktorého, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S poukazom na argumentáciu v komentári Občianskeho zákonníka (Fekete, I.: Občiansky zákonník, Veľký komentár, 2. Diel, 2011, str. 1498.) „S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.“ Predmetom postúpenia je existujúca, resp. aspoň podmienene existujúca pohľadávka voči konkrétnemu dlžníkovi. Súdna prax v zhode s doktrínou vyvodila, že je dovolené postúpiť i pohľadávku budúcu, pokiaľ je určitá a identifikovateľná. Na postúpenie je spôsobilá aj pohľadávka, ktorej existencia je sporná alebo pohľadávka, ktorej vznik je viazaný na splnenie podmienky, to všetko však za predpokladu, že OZ alebo iný predpis postúpenie niektorých pohľadávok nezakazuje.“ zdôraznil, že žalobca faktúrou č. 0292019 zo dňa 12.11.2019 uplatnil za prenájom vozidla zn. Hyundai i20 (pravdepodobne omy a má byť Toyota Auris) podľa Zmluvy o nájme motorového vozidla č. 61/2019 sumu vo výške 1.200,00 EUR voči poškodenému. K zániku záväzku z predmetnej faktúry došlo započítaním pohľadávky žalobcu z titulu nájomného za poskytnuté náhradné vozidlo oproti pohľadávke poškodeného v postavení postupcu z titulu odplatného postúpenia budúcej pohľadávky. Postúpená pohľadávka zo strany postupcu mala charakter budúcej pohľadávky, keďže jej vznik bol viazaný na ďalšie právne úkony, ktoré sú obsahom predmetnej Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 12.11.2019, a to odplatosť postúpenia a vzájomné započítanie pohľadávok. Pokiaľ ide o samotný vznik práva na náhradu škody v podobe odčerpania majetkových hodnôt z majetkovej sféry, poukázal na obsah dojednania Zmluvy o postúpení pohľadávky z 12.11.2019 podľa bodu 5, podľa ktorého sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky /na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo/ sa podpisom tejto zmluvy započítavajú a žalobca si bude svoju pohľadávku podľa bodu 1 vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. V nadväznosti na to možno konštatovať splnenie všetkých zákonom predpokladaných podmienok pre priznanie žalobou uplatneného práva ako práva na náhradu skutočnej škody podľa úpravy § 442 ods. 1 OZ v spojení s § 4 ods. 1, 2 a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o PZP“), vo výške žalovanej istiny v sume 234,00 EUR. Z hospodárskeho hľadiska má započítanie charakter platenia, pretože veriteľ v dôsledku započítania sa dostane do rovnakej situácie, ako keby dlžník zaplatil, avšak na druhej strane by dlžník mohol od neho vymáhať splnenie svojej pohľadávky. Na túto skutočnosť poukazuje aj zásada, že zlomyseľne koná ten, kto žiada niečo, čo musí hneď vrátiť (dolo agit, qui petit, quod statim redditurus est); v rovine procesného práva to znamená, že nikto sa nemôže s úspechom domáhať žalobou plnenia, ktoré by zároveň po splnení musel vrátiť, pretože dlžníkovi prislúcha zodpovedajúci vzájomný nárok. Z právneho hľadiska však započítanie nie je v skutočnosti platením, iba jeho náhradou (surrogatum), avšak jeho účinky sú rovnaké ako v prípade platenia, pričom svoj názor podoprel odkazom na komentár k danému ustanoveniu zákona (Fekete, I.: Občiansky zákonník, Veľký komentár, 2. Diel, 2011, str. 1708) ako aj Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.01.2018, sp. zn. 3Cob/220/2017.

11. V záujme právnej istoty pri posúdení vecnej legitímácie žalobcu vo väzbe na otázku, či reálne došlo k vzniku nákladov u poškodeného za prenájom náhradného vozidla, je potrebné vychádzať zo Zmluvy o postúpení pohľadávky ako inomínatnej zmluvy, ktorú uzatvoril poškodený ako postupca so žalobcom ako postupníkom, ktorý bol zároveň prenajímateľom náhradného motorového vozidla.

Predmetnou zmluvou došlo jednak k postúpeniu budúcej pohľadávky z titulu nákladov na prenájom vozidla (budúcej škody) a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom vozidla a žalobcom ako prenajímateľom vo forme započítania vzájomných pohľadávok (nájomného a odplaty za zmluvné postúpenie budúcej pohľadávky) s tým, že podľa zmluvy si žalobca bude postúpenú pohľadávku vymáhať svojim menom na svoj účet (obdobne Krajský súd Bratislava, sp. zn.: 2Cob/134/2014 zo dňa 05.05.2015).

12. Za relevantnú skutočnosť považoval to, že poškodený bol nútený v súvislosti so škodovou udalosťou zabezpečiť si náhradné vozidlo, čím mu vznikol záväzok voči prenajímateľovi preukazovaný vystavenou faktúrou, ktorý záväzok vysporiadal poškodený spôsobom nahrádzajúcim platenie - započítaním vzájomných pohľadávok s prenajímateľom, so súčasným postúpením práva poškodeného nájomcu uplatňovať si nárok z titulu nákladov na prenájom vozidla priamo prenajímateľom voči poisťovni. Tzn. že účastníci zmluvy o prenájme vozidla sa dohodli, že nájomca svoj záväzok zaplatiť nájomné a prenajímateľ svoj záväzok zaplatiť cenu za postúpenú budúcu pohľadávku vysporiadajú započítaním, aby sa tak predišlo dvojitému plneniu s negatívnym dopadom na postavenie poškodeného, ktorý by musel najskôr zaplatiť nájomné a následne po zinkasovaní ceny za postúpenie pohľadávky túto postúpiť prenajímateľovi ako postupníkovi. Započítanie je jedným zo spôsobov zániku pohľadávky veriteľa a záväzku dlžníka a dochádza k nemu bez toho, aby si navzájom veriteľ s dlžníkom poskytovali vzájomné plnenia, teda reálne by jeden druhému niečo platili, či už v hotovosti alebo bezhotovostne. Vo vzťahu k našej argumentácii poukázal aj na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/49/2019, 14Cob/55/2019, 9Co/300/2018 a

13. Tvrdenie žalovaného, v zmysle ktorého žalobcom uplatnený nárok nevyplýva zo zákona o PZP ani z Občianskeho zákonníka označil za tvrdenie v celom rozsahu nepravdivé. Nároky, ktoré sú hradené z povinného zmluvného poistenia sú vymedzené v ustanovení § 4 ods.2 zákona o PZP. Nárok na náhradu peňažnej čiastky odpovedajúcej nájomnému za užívanie náhradného vozidla z povinného zmluvného poistenia sa opiera o ustanovenie § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP. Podmienky vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla upravujú príslušné ustanovenia OZ. Okruh podmienok vzniku nároku na náhradu škody sa v realite odlišuje podľa toho, či podľa skutkových okolností dopravnej nehody bude za túto zodpovedať prevádzateľ vozidla podľa ustanovenia § 427 OZ alebo vodič vozidla podľa ustanovenia § 420 OZ. Z dikcie ustanovenia § 4 ods. 1 o PZP vyplýva, že okruh subjektov je určený univerzálne tak, že poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každú osobu za predpokladu, že je daná jej zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Podľa konkrétnej situácie sa teda zmluvné poistenie môže vzťahovať na osoby, ktoré za škodu zodpovedajú podľa ustanovenia § 427 OZ (t. j. objektívna zodpovednosť prevádzateľa motorového vozidla), ale aj na osoby, ktoré za predmetnú škodu zodpovedajú podľa ustanovenia § 420 OZ (t. j. subjektívna zodpovednosť vodiča vozidla založená na princípe zavinenia). Pasívnu legitímáciu v súvislosti s uplatneným nárokom oprel o ust. § 442 ods. 1 OZ a § 15 ods. 1 zákona o PZP. Preto žalovaný v tomto spore subjektom povinným z hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v konaní ide, a teda je daná jeho pasívna vecná legitímácia.

14. Žalobca tiež zdôraznil, že tvrdenia žalovaného ohľadom absolútnej neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky sú neopodstatnené.

15. K nutnosti náhradného vozidla uviedol, že ak žalovaný v podanom odpore spochybňuje predložené čestné prehlásenie poškodeného ako aj samotnú nevyhnutnosť nájmu a účelnosť nákladov na nájom náhradného vozidla, jedná sa o účelovú a bezpredmetnú argumentáciu, ktorou žalovaný spochybňuje samotnú potrebu využívania motorového vozidla poškodeným. Poukázal na skutočnosť, že poškodený prišiel o možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo nie vlastným zavinením, ale zavinením klienta žalovaného. Náhradné motorové vozidlo využíval poškodený na ten istý účel ako svoje vlastné vozidlo, a to primárne v súvislosti so zabezpečovaním svojich pracovných potrieb. Nie je preto možné od poškodeného spravodlivo požadovať, aby pre protiprávne konanie inej osoby bol obmedzený v užívaní svojho vlastníctva a aby upustil od svojho zaužívaného spôsobu fungovania.

16. K výške denného nájomného za náhradné vozidlo a postupu, že sadzba na náhradné vozidlo bola vzhľadom na prenájom v regióne upravená na 36,- EUR s DPH/deň uviedol, že žalovaný neposkytol podrobnejšie vysvetlenie a svoje tvrdenia nepreukázal žiadnym spôsobom. Poškodeným vozidlom bol Suzuki SX4, ktorý patrí do kategórie vozidiel vyššej triedy ako zapožičané náhradné vozidlo Toyota Auris, ktoré možno zaradiť do kategórie strednej/ekonomickej triedy. Žalobca účtoval znížené denné nájomné vo výške 45,- EUR, pričom táto cena je primeraná typu vozidla. Na porovnanie predložil cenník spoločnosti Náhradné vozidlo, s.r.o. z ktorého vyplýva štandardná denná sadzba nájomného za náhradné vozidlo Toyota Auris je vo výške 50,- EUR a poukázal na cenovú ponuku MIBACAR P., ktorá prenajíma vozidlá v ekonomickej triede od 110,- EUR.

17. Tiež vyslovil názor, že z judikatúry vyplýva, že poškodený nemá nijakú právnu povinnosť, na základe ktorej by mal po dopravnej nehode hľadať najlacnejšiu požičovňu alebo podrobne skúmať a porovnávať iné poisťné podmienky, ktorými sa riadi požičovanie automobilov u jednotlivých poisťovní. Skutočnou škodou je nájomné za prenajaté porovnateľné motorové vozidlo, nie aritmetický priemer, resp. individuálne výpočty poisťovní o možnej (predpokladanej) výške nájomného v náhodne vybranom okruhu požičovní prostredníctvom internetu (tvrdenie podložil odôvodením Rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 06.06.2017, sp. zn. 27Cb/39/2012, Rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 05.05.2015, sp. zn. 2Cob/134/2014). V čase uzavretia nájomnej zmluvy sa prenajímateľ a nájomca dohodli na podstatných náležitostiach, a to predmete nájmu a výške nájomného. V čase uzavretia nájomnej zmluvy nájomca ani prenajímateľ zvyčajne nevedia, či bude poisťná udalosť riešená ako totálna škoda alebo či dôjde k oprave poškodeného vozidla a ako dlho sa toto vozidlo bude nachádzať v autoservise, teda po aké časové obdobie bude poškodený reálne vylúčený z užívania svojho motorového vozidla, pričom len počas tejto doby je možné považovať náklady na nájom náhradného vozidla za nutné a účelne vynakladané.

18. K uplatnenému úroku z omeškania uviedol, že právny názor žalovaného vo vzťahu k uplatnenému úroku z omeškania s poukazom na označené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR považuje za nesprávny. Zvlášť zdôraznil, že žalovaný nespĺnil svoje povinnosti v zmysle ust. § 11 ods. 6 zákona o PZP. Šetrenie poisťnej udalosti bolo ukončené dňa 09.12.2019, ktoré bolo žalobcovi oznámené listom zo dňa 10.12.2019. Žalobcovi však neboli riadne a náležite vysvetlené dôvody, pre ktoré žalovaný znížil poisťné plnenie s poukazom na § 11 ods. 6 písm. b) zákona o PZP, keďže v oznámení zo dňa 10.12.2019 žalovaný len stručne uviedol o aké náklady krátil poisťné plnenie bez toho, že by objektívne vysvetlil skutočnosť, z ktorých vychádzal a na základe ktorých stanovil výšku poisťného plnenia. V dôsledku nesplnenia uvedenej povinnosti je s poukazom na ust. § 11 ods. 8 zákona o PZP povinný zaplatiť aj úroky z omeškania podľa ust. § 517 ods. 2 OZ. Tiež vyslovil názor, že ukončenie prešetrovania poisťnej udalosti žalovaného v lehote stanovenej v § 11 ods. 6 zákona o PZP ho nezbavuje zodpovednosti za oneskorené plnenie, ktorého splatnosť je stanovená v § 11 ods. 7 zákona o PZP po uplynutí 15 dní od skončenia prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poisťné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi. Ustanovenie § 11 ods. 8 zákona o PZP upravuje výlučne následky nesplnenia povinnosti podľa odseku 6, teda sankcionuje neskoré prešetrenie a vybavenie poisťnej udalosti, avšak nezbavuje žalovaného povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP v spojení s § 517 ods. 2 OZ. Výklad, v rámci ktorého by nebolo možné zo strany poškodeného, resp. jeho právneho nástupcu, v prípade uplatnenia si skráteného poisťného plnenia priznať v prebiehajúcom sporovom konaní úroky z omeškania, by bol v rozpore so zmyslom a účelom zákona o PZP. Zmyslom vyššie označenej právnej úpravy nie je formalizovanie postupu poisťovne, ale zabezpečenie rýchlej a efektívnej ochrany poškodeného. Opačný výklad tohto ustanovenia by umožňoval oddialenie plnenie poisťovne často bez právne relevantných dôvodov a bez rizika takýto postup kompenzovať sankciou v podobe úrokov z omeškania. Teda v situácii, že zodpovednosť škodcu za spôsobenú škodu nie je sporná, škoda je riadne vyčíslená a podložená relevantnými podkladmi, je dôvodný nárok žalobcu sankcionovať odopretie poskytnutia poisťného plnenia v podobe úrokov z omeškania. Svoje odôvodnenie podoprel názorom súdu druhej inštancie, Krajského súdu v Žiline v rozsudku zo dňa 27.09.2019 sp. zn. 8Co/132/2019, kde pri obdobných skutkových okolnostiach súd konštatoval, že: „Podľa názoru odvolacieho súdu sa ustanovenie § 11 ods.8 z.č.381/2001 Z. z. týka len prípadu omeškania poisťovateľa s plnením jeho nepeňažnej povinnosti podľa § 11 ods.6 predmetného zákona riadne a včas začať a skončiť prešetrovanie poisťnej udalosti a jeho výsledky riadne oznámiť poškodenému. Nezaobera sa naopak omeškaním poisťovateľa so splnením jeho inej právnej povinnosti peňažného charakteru a to včas a riadne poskytnúť poškodenému plnenie náhrady škody, ktoré poisťovateľovi žalobca riadne preukázal. Ustanovenie § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. nevylučuje vznik nároku poškodeného na úrok z omeškania pri samotnom omeškaní s poskytnutím peňažného plnenia náhrady škody zo strany poisťovateľa, a preto nie je možné na základe tohto ustanovenia v takomto prípade nárok na úrok z omeškania u poškodeného vylúčiť. Predmetné ustanovenie neurčuje, že poškodený má nárok na úrok z omeškania len v prípade v ňom uvedenom. Pri akceptácii názoru vysloveného v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 145/2017 by v zásade poisťovňa bola hrozbou sankcie v podobe úroku z omeškania motivovaná iba k splneniu svojich nepeňažných povinností riadne prešetriť poisťnú udalosť a výsledok oznámiť poškodenému, no nie k plneniu svojej povinnosti peňažného charakteru poskytnúť poisťné plnenie. Dovedené ad absurdum - pre poisťovňu by bolo výhodné a priori každý poisťný nárok odmietnuť a každú poisťnú udalosť iba prešetriť, oznámiť poškodenému v každom prípade akékoľvek dôvody, pre ktoré odmieta poskytnúť poisťné plnenie a poisťné plnenie poskytnúť až v dôsledku podanej

žaloby. Nie každý poškodený by svoj nárok uplatnil súdnou cestou a prípadné neuplatnené nároky poškodených by mohli prevýšiť eventuálne náklady poisťovne na úhradu trov konania žalobcov. Takýto postup poisťovne by podľa názoru súdu nemohol byť v súlade so spravodlivosťou. Poškodený by bol tzv. nedobrovoľným veriteľom, t.j. veriteľom, ktorý sa stal veriteľom nie na základe svojej vôle, ale nútene - nedobrovoľne v dôsledku protiprávneho konania, z ktorého mu vznikla škoda. Navyše výklad, podľa ktorého by jedna kategória dlžníkov (poisťovne pri nárokoch z povinného zmluvného poistenia) bez legitímneho dôvodu z hľadiska možnosti uplatnenia úrokov z omeškania voči nim, mala byť vo výhodnejšom postavení oproti iným dlžníkom, podľa názoru súdu, naráža aj na ústavný princíp rovnosti (čl.12 ods.1 Ústavy) a právo vlastníť majetok (čl.20 Ústavy). Vedený týmito úvahami sa odvolací súd nestotožnil s názorom vysloveným v rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo 145/2017 z 22.11.2018 a priznal žalobcovi ním uplatnený nárok na zaplatenie úroku z omeškania.“

19. Žalovaný sa k replike žalobcu nevyjadril, tým nespochybnil tvrdenia žalobcu uvádzané v replike ani nepredložil žiadne iné dôkazné prostriedky či nenavrhol iné dokazovanie. Uvedené nečinnosť právne spôsobovala, že tvrdenia žalobcu v replike súd mal považovať za nepopreté.

20. Podľa § 177 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), pojednávanie nie je potrebné nariaďovať, ak a) ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2 000 eur, b) strany s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia alebo c) to ustanovuje tento zákon..

21. Podľa § 219 ods. 3 CSP, vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

22. Vzhľadom na to, že v danej veci išlo o drobný spor, v zmysle ust. § 177 ods. 2 písm. a/ zákona č. 160/2015 Z. z., skutkové tvrdenia neboli sporné, súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania.

23. Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov.

24. V konaní nebolo sporné, že dňa 17.10.2019 došlo v Žiline k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle značky Suzuki SX4, EČV:P ktorého držiteľom v čase dopravnej nehody bol poškodený N. X.. K vzniku spôsobenej škody došlo prevádzkou motorového vozidla Renault Clio, EČV:Y v danom čase povinne zmluvne poisteným u žalovaného a ktorý evidoval poistnú udalosť pod č. 8006427407. Uvedenú skutočnosť súd podľa § 151 ods. 2 CSP považoval za nespornú.

25. Rovnako za nespornú považoval súd skutočnosť, že poškodený nechal vykonať opravu uvedeného motorového vozidla, ktorá bola vykonaná v dňoch 18.10.2019 do 12.11.2019 a na opravu nadväzovalo uzavretie Zmluvy o nájme dopravného prostriedku č. 61/2019 zo dňa 18.10.2019, na základe ktorej prenajal žalobca poškodenému náhradné motorové vozidlo značky Toyota Auris, EČV: P v čase od 18.10.2019 do 12.11.2019 a po ukončení nájmu vystavil žalobca poškodenému faktúru č. 0292019 zo dňa 12.11.2019, splatnú dňa 19.11.2019 na sumu 1200,- EUR ako nájom motorového vozidla za obdobie od 18.10.2019 do 12.11.2019, t.j. 26 dní pri dennom nájme 45,- EUR a jednorazového poplatku za pristavenie a prevzatie náhradného vozidla vo výške 30,- EUR.

26. Tiež nebolo sporné, že poškodený zároveň dňa 12.11.2019 postúpil svoju pohľadávku voči žalovanému, spočívajúcu v nároku na poistné plnenie vyplývajúce z poistnej udalosti č. 8006427407 zo dňa 17.10.2019 z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla vo výške 1200 EUR, spolu s jej príslušenstvom a právami s ňou spojenými na žalobcu. Uvedená skutočnosť, aj v súvislosti s aktívnou legitimáciou, bola preukázaná zmluvou po postúpení pohľadávky a oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 12.11.2019.

27. Podľa § 4 ods. 1, 2 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve. Poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení, b) škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci, c) účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a), b) a d), ak poisťovateľ nesplnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b) alebo poisťovateľ neoprávnene odmietol poskytnúť poistné plnenie, alebo neoprávnene krátil poskytnuté poistné plnenie, d) ušlého zisku.

28. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

29. Podľa § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poisťné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti

a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poisťné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poisťného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poisťné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný,

30. poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poisťné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poisťné plnenie a výška poisťného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

31. Podľa § 11 ods. 8 cit. zákona, ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (ustanovenie odkazuje na § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

32. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

33. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

34. Vo vzťahu k aktívnej legitimácii žalobcu súd dospel k názoru, že táto je daná. V danom prípade bolo nesporné, že žalobca prenajal poškodenému vozidlo počas trvania opravy vozidla. Poškodenie vozidla poškodeného bolo zavinené poistencom žalovaného. Na základe zmluvy o nájme poškodený užíval vozidlo po dohodnutú dobu za dohodnutú odplatu. Na základe užívania prenajatého vozidla žalobcovi vznikol voči poškodenému nárok na nájomné. Tento nárok bol aj vyúčtovaný faktúrou v zmysle zmluvy. Závazok nájomcu vznikol užívaním vozidla na základe synalagmatického úkonu, z ktoré sú si strčany povinné plniť. Podmienku vznik nároku na nájomné nie je ani vyúčtovanie a vznik nároku je úplne nezávislý od vôle škodcu či poisťovne, ktorá likviduje za škodcu (v jeho mene) poisťnú udalosť.

35. Poškodený zmluvou o postúpení pohľadávky ako postupca postúpil žalobcovi ako postupníkovi pohľadávku voči žalovanému ako poisťovní (pohľadávka je voči škodcovi, ktorý protiprávnym konaním škodu zavinił, ktorý možno uplatniť aj priamo voči poisťovní podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z.), ktorá mu vznikla titulom náhrady škody spôsobenej poškodením vozidla tým, že nemohol užívať poškodené vozidlo počas opravy a musel si zapožičať náhradné vozidlo (ako následok poškodenia veci). Postúpenie pohľadávky bolo odplatné rovnajúcej sa výške postúpenej istiny.

36. Tým, že žalobca nadobudol pohľadávku od poškodeného voči poisťovní, vznikla mu dohodnutá zmluvná povinnosť zaplatiť postupcovi dohodnutú odplatu.

37. Poškodený mal voči žalobcovi zároveň záväzok titulom úhrady nájomného, a zároveň pohľadávku titulom odplaty za postúpenú pohľadávku na náhradu škody. Žalobca mal voči poškodenému pohľadávku na nájomnom (za užívanie vozidla) a záväzok zaplatiť odplatu za postúpenú pohľadávku. Tým, že si strany (poškodený a žalobca) započítali vzájomné pohľadávky, stretli sa pohľadávka žalobcu (prenajímateľa vozidla) za nájomné (voči poškodenému ako nájomcovi) a pohľadávka poškodeného - nájomcu na odplatu za postúpenú pohľadávku a vzájomne zanikli. Nezanikla tým však postúpená pohľadávka, ktorá bola predmetom postúpenia, ktorá nebola a nemohla byť predmetom započítania (predmetom započítania bolo nájomné oproti odplate za postúpenú pohľadávku). Samotné započítanie je voči poisťovní irelevantné (započítaná bola odplata za postúpenie voči nájomnému). V žiadnom prípade súd nezistil, že by žalobca vykonal akýkoľvek úkon pristúpenia k dlhu poškodeného, ktorý mal poškodený voči nemu, že by dochádzalo k obchádzaniu zákona či inému konaniu v rozpore so zákonom či dobrými mravmi. Teda súd mal v konaní nespochybniteľne preukázanú aktívnu legitimáciu žalobcu, pričom aktívna legitimácia nebola súdom spochybnená v žiadnom konaní, o ktorom má súd vedomosť. Žalovaným použitý odkaz na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 20/2007 zo dňa 29. januára 2008 je úplne nedôvodný, pretože nezistil, že by úkon medzi postupcom a postupníkom odporoval zákonu alebo ho obchádzal.

38. Pokiaľ žalovaný namietal pasívnu legitimáciu, súd v danom rozsahu poukazuje na ust. § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z.. Tak ako súd uvádzal, žalovaný je podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 381/2001 Z.z. povinný za poisteného nahradiť poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci.

39. V konaní bolo preukázané, že poistenec žalovaného zavinił vznik nehody a poškodil právnomu predchodcovi žalobcu osobné motorové vozidlo, ktoré pre odstránenie následkov škody a navrátenie

veci do pôvodného stavu, musel poškodený nechať opraviť. Po dobu opravy nemohol motorové vozidlo užívať, pričom za účelom obvyklej prepravy si poškodený prenajal náhradné vozidlo. Vznikom nároku na odplatu prenajímateľovi vznikla poškodenému ujma, pretože je povinný zaplatiť nájomné za užívanie náhradného vozidla, teda došlo k zmenšeniu aktív rovnako, ako pri povinnosti úhrady za opravu vozidla. Súd uvádza, že je bežné, že aj autorizovaný servis počas opravy prenajíma náhradné motorové vozidlo a nájomné účtuje priamo s cenou za opravu. Teda z daného nároku je žalovaný jednoznačne pasívne legitimovanou osobou (osobou povinnou plniť), pretože škoda je následkom poškodenia vozidla.

40. Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobca nepreukázal, že poškodený bol nútený užívať náhradné vozidlo, súd túto námietku považoval za zavádzajúcu a obštrukčnú. Totiž mimo špeciálnych prípadov, kedy si vlastník kúpi automobil ako investíciu, či už pre uloženie aktív (špeciálne a jedinečné modely) alebo kúpi automobil za účelom jeho ďalšieho predaja, osobný automobil sa kupuje za účelom zabezpečenia prepravy majiteľa a jeho rodiny (môže byť aj za účelom výpožičky či nájmu). Teda už samotnou kúpou automobilu prejavuje jeho vlastník potrebu riešenie dopravy a potrebu užívať vozidlo na tento účel (ak je podnikateľ, aj podnikania). Nepochybne, počas opravy sa vlastník môže rozhodnúť, že náhradné vozidlo nepotrebuje, môže riešiť prepravu MHD, prostredníctvom verejnej dopravy, prostredníctvom taxislužby, nemusí užívať žiaden dopravný prostriedok alebo môže používať napr. bicykel, chodiť pešo, avšak nemožno po nikom spravodlivo požadovať, aby pri ujme, ktorú utrpel poškodením vozidla, sa mu zároveň znížila životná úroveň - štandard tým, že nemôže používať zaužívaný a obvyklý prostriedok prepravy. Nad všetku pochybnosť nemožno konštatovať, že preprava MHD či verejná doprava dosahuje úroveň a kvalitu dopravy osobným motorovým vozidlom. Je preto na poisťovni, aby prípadne vopred riešila túto skutočnosť a napríklad zabezpečila sama vypožičanie primeraného (obdobného) vozidla poškodenému počas opravy, zabezpečila prepravu taxislužbou na náklady poisťovne (napr. UBER, BOLT či štandardná taxislužba) a pod.. Pokiaľ by poškodený bezdôvodne odmietol primeranú náhradu, bolo by možné uvažovať, že náklady na prenájom nad rozsah nákladov poisťovne na náhradu, by boli nedôvodné. Súd však za daného skutkového stavu nezistil, že by na strane poškodeného nebol dôvod používať náhradné vozidlo. Súd si nevie ani len vysvetliť dôvod, pre ktorý by si niekto prenajal náhradné vozidlo, ak by ho nepotreboval. Dokonca potreba užívanie môže byť aj vtedy, ak poškodený potrebuje mať vozidlo len k dispozícii pre prípad potreby jeho použitia bez toho, aby vozidlo aj v skutočnosti použil (napr. pre prípad odvozu k lekárovi). Tiež súd nevie, akým iným spôsobom ako čestným prehlásením dať poisťovni najavo, že náhradné vozidlo poškodený potreboval. Poisťovňa totiž je povinná likvidovať škodu spôsobenú jej poisťencom a určite nie je oprávnená rozhodovať, či má alebo nemá niektorý z poškodených právo na náhradné vozidlo a selektovať záujemcov či rozhodovať o ich potrebách. Pociť potreby je čisto osobný vzťah k nevyhnutnosti alebo túžbe a nie je kvantifikovateľný, preto pokiaľ nedošlo k zneužitiu, ktoré však dôkazom zťažuje žalovaného, je potrebné predpokladať potrebu užívanie prenajatej veci.

41. Súd zdôrazňuje, že poškodením veci v takom rozsahu, že nie je možné jej používanie na obvyklý účel, stratil poškodený možnosť vec užívať. V tomto prípade stratil možnosť užívať osobný automobil, dopravný prostriedok, ktorý je úplne bežne používaný na plnenie osobných potrieb, dopravu či už do zamestnania, realizáciu záujmov či iných osobných potrieb, čo samo osebe predstavuje škodu, ktorú je možné odstrániť alebo minimalizovať len užívaním náhradného vozidla počas nemožnosti užívať vlastné vozidlo.

42. Vo vzťahu k uplatnenému nároku súd tiež uvádza, že nezistil neprímeranosť odplaty za nájom vozidla a ani takáto skutočnosť nebola namietaná. Úprava nájmu bola dohodnutá ako odplata za deň nájmu vozidla a bol dohodnutý poplatok za pristavenie vozidla. Žalobca preukázal, že obdobné vozidlo obdobnej triedy sa prenajímalo v danom mieste za vyššiu sadzbu a teda vyššie celkové nájomné za dobu užívanie ako súčet žalobcom uplatnený súčet nájomného a poplatku. Žalovaný nepreukázal, že poškodený mal možnosť bez prekonania neprímeraných prekážok si prenajať obdobné náhradné vozidlo za nižšiu cenu (napr. nájom mu ponúkol za nižšiu cenu už autoservis), teda ním tvrdenú cenu 36,- eur s DPH/deň, ktorá nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

43. Súd osobitne upozorňuje na skutočnosť, že nárok na náhradu škody nie je obmedzený šetrením poisťovne a ukončením šetrenia (§ 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka) vo vzťahu k oprave vozidla alebo nahradenia hodnoty vozidla pri totálnej škode (keď oprava by presiahla hodnotu vozidla alebo bola vzhľadom na hodnotu vozidla neefektívna), pretože nie je vylúčené, že škoda pretrváva aj naďalej, po úhrade ceny za opravu alebo hodnotu vozidla, ako iný následok škody spôsobenej poškodením vozidla. Ako ďalšia škoda môže tiež prichádzať do úvahy ako napr. náklady na odhlásenie vozidla z evidencie, poplatok za likvidáciu vozidla, náklady na obstaranie nového vozidla, registráciu vozidla a pod..

44. Nakoľko v konaní nebolo sporné - nebolo spochybnené obdobie, pre ktoré bolo vozidlo poškodeného v oprave, teda ani rozsah užívanie, nebolo preukázané, že by poškodený konal v rozpore s jeho

povinnosťou predchádzať vzniku škody, teda túto minimalizovať, súd musel prejudiciálne konštatovať, že nájom vozidla za obdobie od 18.10.2019 do 12.11.2019 vo výške 1.200 eur ako denné nájomné 45 eur a poplatok za pristavenie a prevzatie náhradného vozidla vo výške 30 eur je dôvodný. Žalovaný preto nebol oprávnený krátiť poisťné plnenie o sumu 234 eur.

45. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na ust. § 4 ods. 2 písm. b/ zák. č. 381/2001 Z.z. podľa ktorého, poisťený má z poisťenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci. Uvedené ustanovenie je potrebné vykladať v súvislosti s ust. § 420 ods. 1 a § 427 Občianskeho zákonníka, teda škodu za ktorú zodpovedá poisťený podľa uvedených ustanovení. Podľa názoru súdu nie je dôvod na reštriktívny výklad ust. § 4 ods. 2 písm. b/ zák. č. 381/2001 Z.z. v takom znení, že poisťený má právo pri poškodení veci len na náhradu výslovne poškodennej veci, teda stratu jej hodnoty alebo opravu veci, prípadne náhradu za zničenú, odcudzenú alebo stratenú vec. Ak má poškodený nárok na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci, má právo na náhradu všetkej škody spôsobenej následkom poškodenia vozidla, teda nie len na opravu či obstaranie novej veci ale aj na škodu, ktorú utrpel pre nemožnosť užívať poškodené vozidlo.

46. Vo vzťahu k uplatneným úrokom z omeškania súd rozhodol podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. a § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z. s tým, že omeškanie stanovil v zmysle ust. § 11 ods. 8 a § 11 ods. 6 písm. a/ zák. č. 381/2001 Z.z. dňom nasledujúcim po uplynutí 15 dňovej lehoty od ukončenia šetrenia. Súd sa v tomto rozsahu obdobne ako Krajský súd v Žiline nemôže stotožniť s názorom vysloveným Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo/145/2017, ktorý sa ako dovolací súd stotožnil so záverom odvolacieho súdu, podľa ktorého povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody, a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá bola uložená právoplatným rozhodnutím, zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody. Dovolací súd zároveň v rozhodnutí uviedol, že peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona o PZP je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ zákona o PZP, účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poisťnej udalosti.

47. Súd pri nároku na úroky z omeškania a odvíjajúci sa vznik omeškania uvádza, že v prípade rozsudku v spore o náhradu škody sa jedná o deklaratórny, nie konštitutívny rozsudok, teda súd rozsudkom potvrdzuje existujúci nárok. Nárok na náhradu škody súd nestanovuje podľa vlastnej úvahy ako napr. náhradu nemajetkovej ujmy, teda nárok nevzniká rozhodnutím súdu. Nárok na náhradu škody vznikom nákladov na užívanie náhradného vozidla predstavuje nárok, kde je zrejmé kto škodu spôsobil a v akej výške, teda povinnosť uhradiť škodu vzniká vtedy, keď sa ten kto škodu spôsobil dozvie, v akej výške škodu spôsobil a komu. Ak je možné uplatniť nárok priamo voči poisťovni, tak poisťovňa je povinná plniť v určenej lehote po ukončení šetrenia. Ak poisťovňa ukončí šetrenie tak, že nárok na poisťné plnenie nevznikol (škoda nebola preukázaná) avšak v súdnom konaní za rovnakých skutkových tvrdení a dôkazov súd dospel k inému zisteniu, poisťovňa si nemohla riadne splniť svoju povinnosť podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP, ibaže by nárok nebol riadne uplatnený, teda v konaní pred súdom by bol skutkovo vymedzený alebo preukázaný iným spôsobom. Tak ako žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/132/2019, tunajší súd sa plne stotožňuje s daným odôvodnením. Tiež však musí uviesť, že ust. § 10 ods. 7 zákona o PZP je potrebné vykladať tak, že poisťovateľ je povinný poskytnúť poisťné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poisťné plnenie, teda poisťovňa je povinná plniť do 15 dní od skončenia prešetrovania na zistenie jej povinnosti plniť a to aj vtedy, ak svoju povinnosť stanovila nesprávne. Povinnosť plniť po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poisťného plnenia, je len vtedy, ak by poistenec popieral zodpovednosť za škodu a táto bola deklarovaná až rozhodnutím súdu. Povinnosť plniť podľa rozsudku sa nevzťahuje na prípad, keď poškodený uznal zodpovednosť za vznik škody a požiadal poisťovňu o plnenie a poisťovňa nesprávne zistil jeho rozsah povinnosti plniť. Tomuto tvrdeniu zodpovedá povinnosť poisťovne v prípade sporu ustanoviť poistenému zástupcu (§ 10 ods. 5 zák. o PZP). Poisťovňa nemôže mať výhodnejšie postavenie ak odmietne plniť až do doby pokiaľ jej povinnosť nie je stanovená súdom, ako keby riadne vykonala šetrenie a za poisteného nahradila škodu. Tiež ak má poisťovňa povinnosť vykonať šetrenie, musí šetrenie vykonať riadne tak, aby na základe jeho výsledkov nahradila celú spôsobenú a preukázanú škodu. V takomto prípade ad absurdum by každého poškodeného mohla odkázať na konanie pred súdom s písomným odkazom, že rozsah povinnosti plniť nebol riadne preukázaný (§ 10 ods. 6 písm. b/ zák. o PZP). Nesplnenie povinnosti podľa § 10 ods. 6 zák. o PZP riadne vykonať šetrenie poisťnej udalosti a rozhodnúť o nároku je potrebné posúdiť tak, že

v danej časti poisťovňa šetrenie nevykonala riadne. To, že súd dospel pri stanovení náhrady škody k iným zisteniam ako poisťovňa - žalovaný, značí porušenie povinnosti poisťovne riadne vykonať šetrenie a priznať zodpovedajúci nárok na poistné plnenie (ibaže by nárok v súdnom konaní bol inak skutkovo odôvodnený či preukázaný inými dôkazmi, ktoré boli pre rozhodnutie poisťovne podstatné a nemohla ich predpokladať). Preto súd podľa § 10 ods. 8 zák. o PZP stanovil omeškania žalovaného s náhradou škody od uplynutia 15 dní po ukončení šetrenia podľa § 10 ods. 6 zák. o PZP vo výške podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. a § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z..

48. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

49. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

50. Žalobca v danej veci mal plný úspech, preto má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal. Preto súd rozhodol tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

51. O samotnej výške tejto náhrady trov konania rozhodne súd podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ust. § 125 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ust. § 125 ods. 2 CSP, odvolanie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ust. § 125 ods. 2 CSP, odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ust. § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisovej značky konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

b) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

c) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

d) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

e) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

f) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

g) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).